

Integratie in New York City

AUTEUR RAFFAEL ARGIOLOU

Een politiek-maatschappelijke vraag waar we nog geen goed antwoord op hebben, is hoe we om moeten gaan met grote groepen immigranten. Integreer je het best door assimilatie, of is cultuurbehoud juist een essentiële voorwaarde? En welke rol vervullen etnische organisaties daarin? Met die achtergrond heeft sociaal geograaf Martijn Brünger voor zijn masterscriptie de integratie van Chinezen, Koreanen en Japanners in New York City bestudeerd. De vraag of Oost-Aziatische etnische organisaties het assimilatieproces bevorderen of cultuurbehoud nastreven stond daarbij centraal. Brünger heeft daarvoor 55 organisaties onderzocht op taalgebruik, eetgewoontes en het vieren van etnische of Amerikaanse feestdagen.

De geschiedenis van honderdvijftig jaar Chinese immigratie komt eerst aan bod. De eerste Chinezen werkten in de spoorwegconstructie en de mijnbouw of waren goudzoekers. Ze stichtten de bekende Chinatowns in San Francisco, Los Angeles en later New York. Na een migratiestop, die vanaf 1882 van kracht was, kwam er door de Immigration and Nationality Act van 1965 een nieuwe migratiegolf op gang. In New York zijn er daardoor nu twee typen Chinees-Amerikanen. De 'uptown' Chinezen zijn derde en vierde generatie immigranten en hoogopgeleide expats, die verspreid door de stad wonen. De 'downtown' Chinezen, wier benaming verwijst naar Chinatown in downtown Manhattan, zijn nieuwe laagopgeleide immigranten, die nauwelijks Engels spreken.

De Koreaanse gemeenschap is complexer samengesteld. Koreanen werden getrokken door plantagewerk op Hawaï en later door spoorwegconstructie en agrarische industrie. Omdat Korea van 1910 tot 1945 bezet werd door Japan, konden ze niet terugkeren. Hun inburgeringsproces werd versneld doordat veel Koreanen net als Amerikanen christelijk zijn. Dit stimuleerde hen Engels te leren en te streven naar volwaardig burgerschap. De Koreaanse populatie in New York was veel kleiner dan de Chinese, maar na 1965 groeide zij toch uit tot ongeveer honderdduizend. Een kwart van hen woont nu in Flushing, dat daarom in de

volksmond ook wel Koreatown wordt genoemd. Minder dan tien procent woont in Manhattan, waar ze een eigen handelsdistrict hebben. De belangrijkste organisaties voor Koreanen bevinden zich in Queens en Manhattan.

De groep Japanse migranten is veel kleiner en daardoor lastig te vergelijken met de

Integratie en cultuurbehoud gaan hand in hand.

Chinezen en Koreanen. De Japanse migratie begin twintigste eeuw hing samen met de beperkte mogelijkheden in de Japanse landbouw. Omdat de migranten werden gezien als vertegenwoordigers van Japan – een snel opgekomen concurrerende wereldmacht – werden migranten streng gecontroleerd en gingen zij gebukt onder discriminerende wetten. Velen werden tijdens de Tweede Wereldoorlog geïnterneerd en verloren al hun bezittingen. In tegenstelling tot de Chinese en Koreaanse migratie volgde er geen tweede golf na 1965. De Japanse overheid ontmoedigt emigratie, omdat haar sterk groeiende economie arbeidskrachten nodig heeft. Japanse organisaties zijn vooral in Manhattan gevestigd en zijn gericht op oudere Japanners. Ze organiseren karaoke-avonden en lezingen over de Amerikaanse kampementen. De Japans-Amerikaanse jeugd is op vrijdagavond vooral geconcentreerd in de East Village, waar ze zich op alternatieve en artistieke wijze spiegelt aan de Japanse popcultuur.

Brünger concludeert over de Oost-Aziatische organisaties dat integratie en cultuurbehoud voor hen hand in hand gaan. Ze blijken zich ervan bewust dat migranten zich moeten aanpassen aan het gastland om te kunnen functioneren en organiseren daarom Engelse les en inburgeringscursussen. Bovendien moedigen ze het wonen

in gemengde buurten aan en bereiden ze mensen voor op een baan. Tegelijkertijd stimuleren ze echter het behoud van cultuur door het vieren van traditionele feestdagen en het instandhouden van eetgewoontes. Koreaanse en Japanse organisaties blijken daar overigens meer op gericht dan de Chinese. Ook het gebruik van de eigen taal is onder Koreanen en Japanners belangrijker dan onder Chinezen. Brünger meent dat dit is te verklaren doordat de Chinese migrantengroep van de drie het langst in Amerika verblijft.

In Brüngers thesis worden immigratieprocessen beschreven zonder dat er een normatieve keuze wordt gemaakt voor assimilatie of multiculturaliteit. Helder wordt wel dat etnische organisaties in zekere zin een niche voor zichzelf creëren door nadruk te leggen op de groeps-eigen tradities, en dat zij op die manier de migrantengemeenschappen aan zich binden. Juist door die band zijn ze in staat een positieve bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van hun doelgroep tot Amerikaanse modelburgers.

Dit inzicht is onder meer relevant voor de discussie die op dit moment in Nederland speelt over de wenselijkheid van overheids-subsidies voor groepsspecifieke maatschappelijke organisaties. Er heerst namelijk onenigheid over de vraag of etnische organisaties de sleutel zijn tot integratie of uiteindelijk zullen leiden tot een ongewilde 'etnische verzuiling'. Het lijkt verstandig om Brüngers bevindingen tot je door te laten dringen alvorens in dit debat een standpunt in te nemen.

Brünger, M. (2007) Cultural preservation and assimilation among East Asian community-based organisations in New York City. Sociale Geografie, Universiteit van Amsterdam.